

Fil 2, 1.-11.

1 Je-li v Kristu nějaké povzbuzení, nějaké potěšení lásky, nějaké společenství Ducha, nějaký soucit a milosrdenství,

2 pak mi prosím udělte radost: mějte ke všem stejný ohled, stejnou lásku, jednu duši, jednu mysl.

3 Nikdy se nedejte vést soupeřivostí nebo ješitností, ale raději žijte v pokoře: važte si druhých víc než sebe.

4 Ať si každý nehledí jen sebe, ale také druhých.

5 Smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš:

6 Ačkoli sdílel Boží podstatu, na své rovnosti s ním netrval.

7 Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu.

8 Ocitl se v těle jako člověk, ponížil se a byl poslušný, a to až k smrti - k smrti na kříži!

9 Proto jej Bůh povýšil nade všechno, jméno nad každé jméno mu daroval,

10 aby před jménem Ježíš kleklo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí

11 a každý jazyk aby ke slávě Boha Otce vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

Tyto verše nepotřebují výklad, ale potřebují, abychom si je vzali k srdci a uplatnili ve svých životech.

„Važte si druhých víc než sebe“ je hymnus o pokoře. Ježíš Kristus nám říká, proti čemu se ozvat a proti čemu ne – Bůh určuje hranici pokory, ne my. Kam by měla naše pokora mířit ?

1. Vůči Bohu
2. Vůči Kristu a těm, kdo jsou v církvi
3. Vůči Duchu, z Ducha a k těm, kteří jsou zatím mimo církve. Měli bychom je svou pokorou přivést k Bohu.

1. Vůči Bohu – neměli bychom prosazovat svou vůli a neměli bychom chtít po Bohu, aby plnil naši vůli. V modlitbě Páně se modlíme : „Bud' vůle Tvá“ a ne MÁ. Někdy je těžké přijímat, co Bůh dává. Jednou se to však ukáže být lepší, než co jsme chtěli my. Bůh vidí dál.
2. Vůči Kristu a církvi – není to jen učení Ježíše Krista a to co dělal před smrtí, ale co dělá i po své smrti = učí skrze své údy, skrze ty, kteří jsou v něm. Není to instituce, ale jeden každý člověk. Důležitější nejsou ti zbožní, ti lepší, důležití jsou všichni. Jsme jedna rodina.
3. Vůči Duchu a těm, kteří ještě neuvěřili – prvním a základním kamenem Ducha svatého je láska, která zapomíná na sebe sama, boří hradby tím, že jako Ježíš Kristus jde vstříc trápení jiných, tak bychom měli jít i my. Jedna ztracená ovce byla pro pastýře víc než 99 dalších, které byly v ovčinci. Neměli bychom lákat lidi do naší církve, do našeho ovčince, ale ke Kristu. Neměli bychom se snažit o nabytí moci, ale docela a prostě pomáhat, a to z čisté Boží lásky. To je první ovoce Ducha svatého. Někteří lidé sice pomáhají, ale ne z pokory, nýbrž z vlastních zdrojů, vlastních sil. Pokora mizí. My nemáme nic, Bůh má všechno, všechno nám dá a chce dávat chudým skrze nás. Bůh nás používá jako Kristových rukou. Pak náš život dostává naději a pokora je Božím nástrojem. Stáváme se druhým důvěryhodnými jako křesťané. Je to opak sebeprosazování.

Děkujeme, Pane, že jsi vykonal vše, co je potřebné pro naše spasení. Dej, abychom dokázali vše od Tebe vděčně přijímat Tobě k slávě a bližním k užitku.

Amen